

SIGNORA A ITAL

Úsměvné čtení pro radost a pobavení

© 2021 Zuzana De Rosa

KDO JE SIGNORA ?

Srdce romantika, mozek realisty, tělo hříšné, činy rázné, myšlenky rychlé, pusa nevymáchaná. Tak to budu já - Signora z Toskánska.

Signora je speciální a jedinečná. Tak jako jste speciální a jedineční vy všichni.

Cestuje, ochutnává, píše, fotografuje, zkrátka žije. Občas něco uvaří a něčím novým překvapí. Sedí půlkou svého lehce objemného pozadí v Česku a druhou půlkou v Itálii. Sama už chuděra neví, čím je, kam patří a jakým jazykem hovoří.

Přesto, anebo právě proto, chce sobě i druhým vnášet do života radost, krásu a inspiraci.

Předkládám vám ke čtení krátké fejetony o překvapeních i (ne)všedních dnech mého života v Itálii. Je to úsměvné a odpočinkové čtení ke kávě, pro radost i pobavení - o italském temperamentu, italských svatebních zvonech a o životě s Italem.

Ty ses úplně zbláznil, nejezdi tam, chytanou tě a vykuchají ti orgány! zrazoval Itala od cesty do Česka jeho přítel Vincenzo.

Jenže marně, Ital byl již chycen. Ta žena je tak okouzlující, je blondátá a má tak krásně kypré tvary přesně tam, kde je to třeba. Tu musím poznat stůj co stůj. A jediný orgán, který hodlám v Česku zanechat, je srdce, pravil Ital a vyrazil autem směrem na letiště v Římě.

Je to už pár let, co jsme se poznali. Na internetu. Nejdřív jsme si 2 měsíce psali a telefonovali, ale když účty za telefon začaly dosahovat výše zpáteční letenky Řím-Praha, rozhodl se Ital již déle neotálet a pustit se dobrodružství vstříc. Musím podotknout, že to byla jeho první cesta letadlem. Do té doby cestoval pouze autem a do zahraničí podnikl jen několik málo cest.

Můj muž je bez debat jihoitalský konzervativní typ. Vášnivý a nezastavitelný, pokud hodlá dosáhnout svého cíle, bez znalosti základní angličtiny hnán do říše divokých Slovanů. Asi neznal staré latinské označení pro tyto končiny **Hic sunt leones (zde jsou lvi... nebo lvice?)**. Nicméně, podrobnosti jeho anabáze se dozvídám postupně až teď. No ani se nedivím, že se tenkrát nepochlubil.

Po té, co překonal 400 km autem **z Florencie do Říma**, na Fiumincinu našel příslušný check-in a snažil se vrýt si do paměti tváře lidí, kteří s ním odlétali do Prahy. Půjdu za nimi, říkal si, tak se aspoň nemůžu ztratit.

Nevím, zda jste si vědomi, jak obrovské je **letiště Fiumicino**. Pokud máte gate na vzdáleném terminálu, potřebujete aspoň půl hodiny, než se tam dostanete. Jezdí tam dokonce vlak. **Vlak uvnitř letiště.**

A tak Ital šel a šel, šel a šel a pořád to nemělo konce. Slibovaný gate do Prahy stále nikde. Jako klíště se držel Čechů, kteří šlapali před ním a brebentili něco ve své pro něj barbarské hatmatilce. Když nastoupili do vlaku oni, nastoupil také, když vystoupili, vystoupil s nimi. Tak, teď už se mi nemůže nic stát, oddychl si, když konečně dorazili k bráně, která ho měla vypustit z bezpečí italské holínky.

Jenomže, stát před branami Tróje a dobýt Tróju, jsou dvě rozdílné věci.

Jak už to tak bývá, letadla občas narolují jinam, než je stanoveno a změní gate, což se stalo i tenkrát. Ital lelkoval po okolí, četl noviny a nevnímal svět, takže ani nezaslechl příslušné hlášení. Když procitl, byl už čas odletu a na gatu nikdo. Byl tam sám. V absolutní panice začal hledat známé tváře, ale marně. Nenapadlo ho nic lepšího než zacloumat zamčeným turniketem, který okamžitě spustil alarm. Ke gatu se začala sbíhat **ozbrojená ochranka**. V posledním okamžiku Ital zahlédl tvář Čecha z check-inu a rozběhl se směrem k jeho rodině, kde dělal, že je vzdálený strýc z Moravy. Gate do Prahy se otevřel a zpocený Ital prošel kontrolou do letadla, pozorujíc v dálce našťvané policisty, kteří stále hledali narušitele. **Cesta na Vyšehrad byla volná.**

O pobytu a našem prvním setkání se zde rozepisovat snad ani nebudu. Až na Italova dvě přeražená žebra (následek uklouznutí ve vaně) vše proběhlo v pohodě a v klidu.

Přišel čas odletu a Italova **anabáze číslo dvě** začala. Člověk by řekl, že po prvním zkušebním letu rovnou z Říma už věděl, jak na to, ale nikoliv. Bylo mu souzeno získat ještě další, nové zkušenosti.

Poté, co jsem ho po romantickém rozloučení u kontrolní přepážky nechala svému osudu, Ital zamířil ke svému gatu. **Pražský terminál 2** není nijak velký, takže ztratit se tam v podstatě nedá, ale přesto skrývá několik záludností, jak se záhy ukázalo. Ital si tedy vykračuje halou, zlomená žebra bolí, takže se spíš sune, a hledá gate číslo 10. Míjí gaty s číslem 1,2,3,4,5,6,7,8,9... a 10 nikde. Takže se vrací 9,8,7,6,5,4,3,2,1... a 10 zase nikde. No porca madonna, kde jen ta desítka může být ?

Zraněný Ital pobíhá halou, nemá se koho zeptat, protože netuší jak by to provedl, angličtinu neovládajíc, a čas odletu již minul. Tu slyší z amplionu **Mister De Rosa go to gate number 10.**

To byste mi měli nejdřív říct, kde mám ten gate number 10 hledat? Sípe pan De Rosa bezradně. Tu si všimne, že někteří cestující mizí neznámo kam po schodech dolů. A protože nemá co ztratit, zamíří tam taky. Žebra bolí, ale **gate number 10 je konečně na dohled.** V suterénu!

Ital dobíhá ke kontrole, dvě letušky ho berou pod křídlo a utíkají s ním k autu bezpečnostní kontroly, které ho veze k letadlu. Schody znovu přirážejí a pan De Rosa sebevědomě vstupuje do letadla společností Alitalia. Všichni cestující si ho prohlížejí. Někteří naštvaně, protože kvůli blbovi je opožděna spousta letů, jiní obdivně pokývují hlavou a říkají si:

Hmmmm... to bude asi nějaké velké zvíře, když má soukromý odvoz až k letadlu.

No a já si po několika letech tohle zvíře vzala. Prý jsem masochista.

KDYŽ ITAL PROHÁNÍ ČARODĚJNICE

Tak jsem si myslela, že mě v té Itálii už máloco dokáže překvapit. E ejhle, kde se vzalo, tu se vzalo „zlé oko“. Dosud se z toho vzpomínám a připadám si jako Alenka v říši divů, která se náhle ocitla o 500 let zpátky, v hlubokém středověku. Čím je tvůj otec Saxano? Netopýr !

Co se tedy stalo? Odjela jsem na několik dní do Česka a Itala jsme nechala doma. Zaparkovala jsem ho u jeho maminky, aby nevymýšlel hlouposti a byl řádně pod kontrolou. Jednoho dne mi telefonem sdělil, že ho od včerejška bolí hlava. Růžová lentilka z Česka ani Aulin nepomohl, tak se rozhodl svůj problém vyřešit po italsku. Odešel k sousedce a nechal si u ní odstranit „zlé oko“.

Hmmm... Jak zlé oko u sousedky? Cos tam dělal ty chlíváku? Ital mě ale rychle uklidnil, že byl u Filomeny, která bydlí nedaleko. Stará, škaredá, s fousama. Ovšem vysvětlení "zlého oka" stálo věru za to. Ani jsem tomu nechtěla věřit.

Nechat si odstranit nebo odebrat malocchio **nebo-li „zlé oko“, znamená nechat se zaříkávat.** Je to středověká čarodějnická metoda, která má ulevit bolestem, někdy je dokonce léčit. Dodnes, zvláště na jihu Itálie, se tato metoda praktikuje a prý to běžně používají při bolestech hlavy nebo třeba při pásovém oparu.

Sousedka "čarodějnice" ho zaříkala tak, že do talíře nalila studenou vodu a do ní kápala trochu olivového oleje. To opakovala 3x, pozorovala ty olejové oči na vodě a současně huhlala nějaké svoje zaříkávací formule, kterým prý rozumějí jenom zasvěcení. Pak mu řekla, že má na sobě hodně zlých očí a proto má ty bolesti hlavy. Část mu jich "odebrala", ale má prý přijít znovu, že mu je postupně zlikviduje všechny.

Málem to se mnou švihlo. Tak chvilku nejsem v Itálii a můj muž už prohání čarodějnice.

Nedalo mi to a zeptala jsem se na to našich Italek, čili Češek a Slovenek žijících v Itálii, a ty, co žijí na jihu mi to potvrdily. I některé z nich už podobný rituál podstoupily. Zvláště v Kalábrii, na Sicílii i na Sardinii , jak se zdá, je toto běžná první pomoc.

Ale tyto čarodějky to nedělají pro peníze, jak by se mohlo zdát. Stačí k nim přijít, vysvětlit jim svůj problém, oni udělají čáry máry fuk a hotovo.

Žádné poplatky, žádné léky. Dexempo vederex...a bolest hlavy je pryč.

Nejsem si jistá, do jaké míry něco tak pro mě neuvěřitelného může fungovat, ale pokud to pomůže, tak proč ne, je to lepší než do sebe cpát prášky. Každopádně, pomáhá to těm, kteří tomu věří, naše mysl dokáže ledacos.

Mému muži to ovšem příliš nepomohlo. Tak buď má na sobě těch zlých očí příliš, anebo nezná zaklínací formuli **Víra tvá tě uzdravila.**

MŮJ HŘÍŠNÝ MUŽ

Já jsem blázen do Italů, můj muž zbožňuje blondýnky z východní a střední Evropy. Slova jako Rusko, Polsko, Česko, Slovensko, Litva či Ukrajina v něm vyvolávají exaktické stavy. On nevidí dané země, ale jejich ženy. A vidí je pacholek všechny.

Když jsem se mu smála, že Italovi stačí vidět blondáté koště a celý roztaje v přihlouplém úsměvu, tak mi bylo vysvětleno, že už dávno to nejsou jen blond vlasy, co Italy na nás přitahuje. Fyzické kouzlo je prý umocněno v jemných a něžných rysech obličeje, širokých lícních kostech, v krásných očích a úsměvu, který dokážeme oplatit.

Říká: **Siete di classe! Váš pohled je přímý a neuhýbá a váš úsměv má 1000 voltů. To je tak silný zásah elektrickým proudem, že to člověka poznamená na celý život.**

V záchvatu škodolibé upřímnosti odpovídám, že já totéž mohu říci o Italech. Většinou si ale vysloužím jen zavrčení. Můj drahý filosof totiž těžko snáší pomýšlení, že by se můj okruh zájmu o opačné pohlaví italské národnosti mohl rozšířit. Mou minulost nechce znát, úžíral by se žárlivostí, a já nejsem tak hloupá, abych mu ji dopodrobna vyprávěla. **Jsem přesvědčena, že mnoho Italů se už rodí se slabostí pro světlé ženy. Důkazem je mi příhoda, kterou mi vyprávěla tchýně.**

Když měl její syn 6 let a odvedla ho poprvé do školy, na uvítání prvňáčků byly přítomny 2 učitelky, protože se otvíraly dvě první třídy. Jedna paní učitelka byla tmavovlasá, typická Italka a druhá byla blondýnka. Při pohledu na ni se můj muž začal do školy těšit. Jaké bylo ovšem jeho zklamání, když byl přidělen do třídy paní učitelky s tmavými vlasy. Něco takového přece nemohl dopustit. Sbalil si tedy tašku a se sebevědomím ředitele školy opustil nechtěnou třídu a napochodoval přímo do třídy paní učitelky Blondáté. Bez jediného slova se usadil do volné lavice a vybalil si věci. Marné bylo vysvětlování, že to nejde a po hodinovém přemlouvání byl vrácen zpět do třídy, kam patřil. Což ovšem neakceptoval, sbalil se podruhé a opustil školu. On přece do žádné školy chodit nemusí, nikoho o to nežádal, ale prosím, když už chtějí, aby tam chodil, bude chodit tam, kde je pěkná a blondátá paní učitelka. Nepomohlo domlouvání matky ani výhrůžky jeho otce. Nakonec bylo po jeho a pěkná paní učitelka ho přijala pod ochranná křídla. **Od té doby můj muž vždycky získal každou ženu, po které zatoužil.**

Když mi tak vyprávěl o svém životě, nevzpomínám si, že by se byl zmínil o tom, že chodil s nějakou tmavovlasou ženou, opominu-li dívku, kterou údajně v 16 letech přivedl do jiného stavu. Přijeli tenkrát k nim domů její rozlíčení rodiče a sesypali se na Fonsíkovu nebohou matku. Manželův přísný otec se právě chystal zabít syna, když se dívka přiznala, že si to vymyslela, aby ji Fonsi neopustil.

Ženy, ženy, ženy, to byl odpradávná jeden z hlavních zájmů toho pacholka. Říkával mi, nesnáším fotbal, ale miloval jsem, když byly důležité zápasy. Všichni ti hloupí chlapi seděli přilepení u televize nebo fandili na stadioně a jejich ženy byly opuštěné doma. Bylo mi jich líto, a tak jsem se postaral, aby byly méně opuštěné.

Po té, co padla železná opona a do Itálie začaly proudit davy blondatých dívek, Fonsíkův život se proměnil v rajskou zahradu. Trhal jedno rajské jablko za druhým a ochutnal snad všechny odrůdy.

Jeho rodina si zvykla a matka byla už dávno smířena s faktem, že takové štěstí, aby měla italskou snachu, ji nepotká. A opravdu nepotkalo.

Fonsík zakončil svou donjuanskou dráhu v České kotlině, kam ovšem už několik let velmi rád jezdí v létě okukovat spoře oděné ženy a dívky, jejichž úsměv má oních zmíněných 1000 voltů.

ZA VŠECHNO MŮŽE DRUPI

Pokaždé, když přistávám v Itálii, prožívám zvláštní pocit štěstí. Takové mrazení v zádech a šimráni v břiše. Stává se vám taky něco podobného? Je to stejný pocit jako když jste čerstvě zamilovaní, myslíte na svou lásku a točí se vám hlava. Já mám tento pocit už mnoho let a zvláštní je, že mě neopustil ani teď, co jsem se do Itálie přestěhovala.

Mohu téměř přesně definovat, kdy jsem propadla vášni jménem Itálie, stejnou silou jako alkoholik svému pití či kuřák své cigaretě. Bylo to v době, kdy mi bylo 12 let a do socialistického Československa přijel [Drupi](#). Já vím, říkáte si, co se jí proboha živého líbilo na tom starém vlasatém opičákovi? Jenže tenkrát, když mu bylo 30, mě na něm okouzilo úplně všechno. Jeho charisma, úsměv, jeho chraplavý hlas, jeho melodické písničky (dnes tedy konečně vím, o čem jsou), prostě bylo to osudové [Setkání](#). A ty, kdo máš trápení ač k zbláznění se cítíš sám mě dovedlo k následujícímu rozhodnutí: **jednou se odstěhuji do Itálie a vezmu si Itala.**

S přibývajícím věkem jsem si však začala uvědomovat, že žít v socialistickém táboře a zároveň moci jezdit do Itálie jsou dvě naprosto neslučitelné věci. Čím víc jsem toho o této krásné zemi věděla, tím víc jsem po ní toužila.

Drupi ustoupil časem do pozadí, ale přišla **paní Loukotková s postavou Petronia** nebo pan **Sienkiewicz**, který se neustále tázal, kam kráčím. A já to nevěděla. Dodnes si v vzpomínám, jak vroucně jsem si přála alespoň jednou v životě moci Itálii navštívit. Stávala jsem u okna ve svém pokoji, koukala do ulice a propadala beznaději.

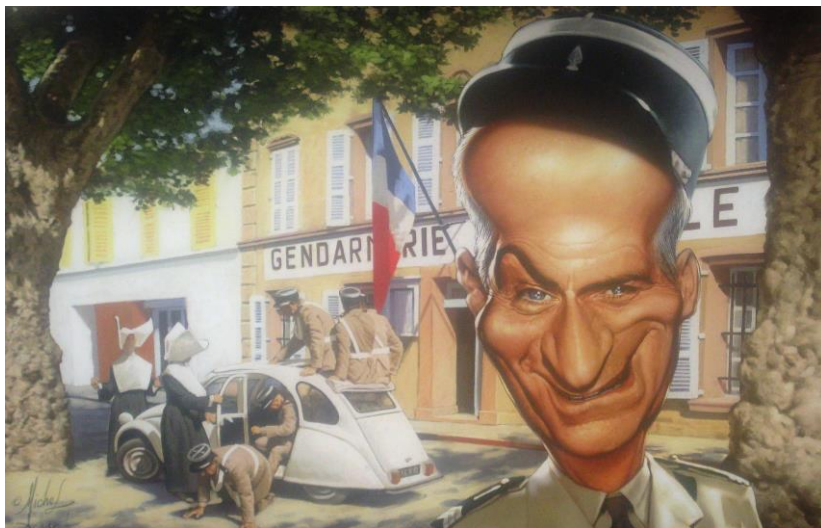
Když nad naší zemí konečně vysvitlo slunce a já mohla **svobodně vycestovat**, nikoho nepřekvapilo, že moje první cesta vedla do Itálie. **Splnil se mi životní sen.** Tedy pouze jeho první část. Jezdila jsem pak sice do Itálie často, ale na toho svého Itala jsem si musela ještě mnoho let počkat. Každý z nás si musel ještě hodně prožít a projít mnoha vztahy než nás **osud a internet** svedl dohromady.

Dnes sedím jak se říká zadkem na dvou židlích. Ale mám ho poměrně velký, takže to zvládám bez problémů. Do jedné půlky mě kope italská holina a na druhé mi sedí česká bramborová placka. Kvůli práci i rodině jsem v Česku poměrně často, takže kontakt se svou vlastí jsem neztratila. Naopak. Je to úžasné mít možnost porovnávat, měnit prostředí, poznávat nové a plynule přecházet z jednoho jazyka do druhého. **A neustále se učím, vnímám klady i zápory v obou zemích, všímám si detailů, které jsem předtím neviděla. Učím se i větší toleranci, laskavosti a pochopení a víc si vážím toho, co doma v Česku máme.** Taky jsem se už vzpamatovala z kómatu, do kterého jsem upadla po setkání s italskou byrokracií a daněmi. Začínám konečně odolávat i všem těm **gastronomickým svodům**, které tady na vás číhají ze všech stran. A je na čase, protože musím fakt shodit ta italská kila.

Když jsem v Itálii delší dobu, začínám mít potřebu nadechnout se českého vzduchu. Ale už po pár týdnech, kdy moje plíce dostanou svou pravidelnou dávku ostravského smogu, opět zatoužím po přistání v Itálii. Život tam přece jen plyne trochu jinak, alespoň u nás v Toskánsku tomu tak je. Lidé se tady usmívají, vesele mě zdraví a děti mě spontánně chytají za ruku.

Můj život se změnil a obrovsky obohatil. Než jsem dospěla až sem, oba jsme s Drupim trochu zestárli. Kdyby jen tužil, co způsobil, požadoval by dnes na mě výpalné .

ITAL A ČETNÍK ZE SAINT TROPÉZ

Představte si, že můj muž, ač je narozen pouze o dva roky dříve než já, nezná Angeliku-markýzu andělů ani Fantomase. Ale hlavně! Nezná Četníka ze Saint Tropéz !!!

Zoufale kroutí hlavou, i když se snažím vyslovit jméno jeho hlavního představitele. No přece **Louis De Funés** ! To není možné, musíš ho znát. Ukazuji mu na internetu i jeho fotku. Zase nic, jen pokrčení ramen. Nechápu, jak je možné, že filmová civilizace na Apeninský poloostrov nedorazila.

Ale nevzdávám to a postupně se snažím tato tragická faux paux napravovat.

Dle pořekadla lépe později než nikdy jsem se jedno léto rozhodla vzít Itala na Azurové pobřeží do Provence.

Z Toskánska přes San Remo do Nice, Monte Carla a Cannes jsme úspěšně dorazili do města četníka Cruchota. Všude kolem tam na vás ještě dnes dýchá stejná atmosféra jako v sérii zmíněných filmů. Prostě každým okamžikem očekáváte hlasité písknutí policejní píšťalky a cholerický hlas Františka Filipovského.

Tedy, my z české kotliny jsme měli ten dojem. Nikoliv můj Ital. Připadal mi jako mimozemšťan. Nechápal, proč se fotíme u staré budovy s nápisem GENDARMERIE NATIONALE. Že něco přece jenom není v pořádku, pochopil v okamžiku, kdy viděl, že u té samé budovy se nadšeně fotí i anglicky a německy mluvící turisté.

Po návratu domů ovšem svým známým a rodině vykládal, že jsem ho hnala až na jih Francie, abychom se bůhvíproč vyfotili u starého policejního baráku. Doufala, jsme, že alespoň někdo z Italů bude vědět, proč. Marně. **Nikdo neznal Četníka ze Saint Tropéz.**

ITALSKÝ TEMPERAMENT, ANEB JAK SE Z TOHO NEZBLÁZNIT

Italský temperament je úžasný, neuvěřitelný, téměř neskutečný, ale mně někdy strašně leze na nervy. Italka ze mě zaplaťpánbůh nikdy nebude.

Ač Beranka, jsem v podstatě konzervativní a své vášně navenek kontrolující tvor, který je prost veškerých afektovaných výkřiků a rozmáchlých gest. Italové mě pro nedostatek emocí, vrozeného smyslu pro organizaci a dochvilnost nazývají **Tedesca - Němka**. V českém prostředí jsem ovšem považována za energickou, osobitou a leckdy hlasitou ženu. Tak nevím.

Manželova rodina pochází z jihu, takže o vzrušení, křik a máchání rukama není nouze. Vzpomínám si, že když jsme zpočátku krátce bydleli u tchýně, jednoho rána mě probudil strašlivý rachot a křik, vylítla jsem z postele a bosky utíkala dolů po schodech zachraňovat a dávat první pomoc. Byla jsem přesvědčená, že do domu vtrhl **Alibaba a všech 40 loupežníků**. Ale nic z toho. To jenom přijela švagrová a přivezla tchýni nákup. Když mě uviděly, mile se na mě usmály a sladce se mě zeptaly, jestli jsem se dobře vyspala a co chci na snídani. Byla jsem v šoku.

Stejně tak jako jednou, když přijela na návštěvu famiglie z jihu. To už jsme bydleli ve svém a tchýně dostala bezva nápad, že mě musí jet všichni pozdravit a podívat se, jak bydlíme. Před domem se mi z ničeho nic objevila kolona čtyř aut, z nich vyskákali příbuzní a začali mě objímat a líbat. Zdrželi se 2 minuty, come stai, come stai, pak se na mě znovu vrhli, znovu mě olíbalí na obě tváře, sedli do aut a byli fuč. **Ještě deset minut jsem tam stála naprosto paralyzovaná a přemýšlela, co se to vlastně stalo.**

Můj muž se naštěstí v tomto směru chová docela umírněně, ale má zase jinou úchylku. Když se rozhodne vám něco vysvětlit nebo sdělit, tak si klidně zapalte a udělejte si pořádné české kafe, protože to bude na dlouho. Prostě vám vysvětlí všechny podrobnosti a všechny souvislosti, než se dostane k jádru věci. Když už to nemůžu vydržet, tak mu říkám **miláčku prosím tě, vynech vyloďení v Normandii a řekni mi stručně a jasně o co jde.**

Všichni Italové, co znám, mají neustále potřebu mluvit. Třeba všichni najednou. Mají ohromný talent hodinu brebentit a nic neříct, což mě s moji povahou kancléřky Merkelové strašně irituje.

Taky mě fascinuje, jak si skáčou do řeči a plynule přejdou z jednoho tematu na druhé, aby po půl hodině navázali tam, kde přestali. Já jsem zvyklá přemýšlet, rozhodovat, jednat i mluvit rychle, což zase nechápe můj italský protějšek. **No ale hlavně, že se máme rádi.**

Další věc, na kterou jsem si musela zvyknout, že **v Itálii platí úplně jiné vnímání času.** Nejdřív mě to vytáčelo do bezvědomí, ale pak jsem rezignovala a naučila jsem se italské časové jednotky převádět do těch normálních, které používá zbytek světa. Když můj muž prohlásí, že za pět minut bude doma, tak dnes už vím, že to může trvat 40 minut až hodinu. Deset minut, to už je fakt dlouho, to už můžou být i dvě hodiny. Jindy zas prohlašuje, že věc, kterou běžný smrtelník vyřizuje půl dne, zvládne hned a za hodinu se někam dostaví. To už mě nadzdvihává ze židle a říkám mu, jak můžeš někomu slíbit, že přijedeš za hodinu, když to nemůžeš absolutně stihnout. Jeho odpověď mě ale vždycky spolehlivě odbourá - tak přijedu za dvě hodiny, nebo zítra. Oni už s tím tady asi nějak všichni počítají a předpokládají to. **Nikdo se nerozčiluje, všichni se usmívají a svět je krásný.**

Jsem docela chaotik a nemám ve zvyku si plánovat podrobně věci dopředu. Ale nějakou základní představu o programu stávajícího dne mít chci. I to už je na Itala příliš. Požadovat po něm, aby závazně slíbil, že se někam dostaví v horizontu 48 hodin, to je nadlidský výkon a nemůžete to po něm chtít víckrát než 1 za půl roku. Manžel na mě vždy hodí vyčítavý pohled, typu **Nejsem Nostradamus, jak to mám proboha živého vědět,** kam pojedeme, popř. co budeme dělat zítra. Prostě se ráno probudíme a rozhodneme se. Nepomáhá ani můj argument, že chci alespoň vědět, zda budeme jíst doma, abych mohla rozmrazit maso. Můj Ital stále nechápe, co řeším. Sjede se do obchodu pro čerstvé a je to. Výsledek je ten, že mi mrazák praská ve švech a nemám šanci cokoliv kdykoliv rozmrazit.

Jednou taky vyzkoušel, co to se mnou udělá, když pozve na večeři 5 dalších lidí a oznámí mi to telefonem 2 hodiny předem. Upozorňuji, že jsem tehdy byla ještě bez auta a nejbližší větší obchod mám 2 km daleko. Sice jsem to zvládla, ale moje první reakce byla přiměřená situaci a **můj drahý se znechuceně podívoval nad mým špatným charakterem.** Nicméně, už to podruhé nikdy nezkoušel.

Každý den přináší nové a nové zážitky a překvapení. Už jsem si ale zvykla brát věci s nadhledem. Taky jsem pochopila, že když chcete žít život v cizí zemi, musíte přijmout její zvyky a životní styl. Pokud se budete neustále vzpouzet, rozčilovat a vše porovnávat s vaší domovinou, to se raději vraťte zpět, protože v takovém případě nikdy nebudete šťastní.

NA ITALIA S ROZPÁLENOU PÁNVÍ

Shodneme se skoro ve všem, ale co se týče jídla, pořád spolu bojujeme. Můj muž je v jídle tak konzervativní a nepružný, že je to občas opravdu k zbláznění.

Odmítá třeba akceptovat jakoukoliv změnu v italském pokrmu. Nesmí tam být nic víc a nic míň než co tam patří podle starých jihoitalských tradic. Naprostá jednoduchost surovin a nulová fantazie. Moje občasné hokuspokusy a snahy o alespoň malou změnu kvituje hlubokým povzdechem a opatrným dotazem, co jsem tam zase dala, co tam nepatří. Ignoruje i mé sdělení, že se jedná o recept ze severu Itálie a že jsem si to nevymyslela. Pokrčí nos a protočí panenky, abych pochopila, že sever Itálie nepovažuje za Itálii. Rozhodně ne na poli gastronomickém.

Úplně mě šokuje, jak jemný má jazyk a jak přesně dokáže určit, co je v jídle navíc. Ale není vybíravý, to ne. Statečně sní vše, co mu uvařím, dokonce i českou kuchyni, u níž aspoň nemůže prudit, jelikož ji nezná. Neposoudí tedy, zda je to dobře nebo špatně.

Další problém nastává, když někoho vidí jak jí a neprostřel si stůl. Jíst a mít na stole jen nějakou snídaňovou podložkou, to je barbarství. Nechápe, že když jí člověk sám, tak mu to bývá často šumafuk. **Jak můžeš jíst bez ubrusu a ještě u toho číst knížku?** Nevěřicně kroutí hlavou a diví se, jak se mohl tak špatně oženit. Už se párkrát stalo, že mě takhle nachytal.

Ale nejhorší situace nastává, když bez ubrusu přistihne svou matku, za kterou se často večer zastavuje. To upadá vždy do kómatu a celý večer s ním pak není kloudná řeč. **Nemyslitelné je též jíst v autě nebo při chůzi, dokonce i zmrzlina se musí jíst v sedě.**

Problém číslo tři už ale dosahuje obřích rozměrů, kdy je i má trpělivost u konce a **mám chuť Itala přetáhnout rozpálenou pánví.** Veškeré jídlo je dle nepsaného zákona totiž třeba konzumovat společně a v italských časech. Tj. oběd klidně kolem druhé odpoledne a večeri tím pádem až po osmé večer.

Všechno snesu, ale tohle ne. Odmítám se ládovat v noci. Mám hlad v šest. Můj biorytmus je zkrátka nastaven jinak.

Ty už jsi zase po večeři, že?, říká znechuceně, když mu v devět večer prostírám stůl. Občas se ale nad ním slituji a povečeřím s ním. To se pak rozsvítí jako vánoční stromeček. Já už méně, jelikož kolem šesté jsem prostě musela něco malého sníst, abych neumřela a druhá večeře v devět je prostě navíc. A protože už se dostávám do věku, kdy jdou kila těžko dolů, ale nahoru lezou bestie rychlostí světla, vybírám suroviny, po kterých druhý den ručička na váze nedosáhne Mount Everestu. Tedy jablko, ořechy nebo trochu salátu. V podstatě jde ale o to, abych Italovi dělala společnost a něco při tom žvýkala.

Časem jsem pochopila, že pokud nechci Itala dohnat k infarktu či rozvodovému soudu, musím si pamatovat, že:

- Chcete-li se v Itálii najíst venku, musíte pořád hlídat čas. Fakt, že po druhé odpoledne se už málokde najíte, je k zbláznění. Ať jste kde jste, musíte to zkrátka stihnout do dvou, jinak máte smůlu a čeká vás maximálně nějaký McDonald nebo McKebab či další z řady Meků. Pak musíte počkat zhruba do osmi do večera než vám někde v restauraci prostřou stůl, a to ještě tam budete první. Restaurace, které jsou otevřeny po celý den, najdete pouze v turistických centrech, jsou předražené a kvalita jídla v žádném případě neodpovídá pověsti výborné italské kuchyně.

- Broskve, ananas i meloun se jí vidličkou a nožem moje nervy ! Copak je v parném létě něco lepšího než zabořit celou pusou do melounu a nechat kapat šťávu po bradě?

- Do tradičních italských receptů nikdy nevnášet prvky české fantazie.

- Je třeba naučit se vařit správně těstoviny. A věřte mi, že to zpočátku nebylo vůbec jednoduché. Taky musím mít na paměti, že těstoviny na sladký způsob lije Ital za stálého míchání do toaletní mísy.

- Cappuccino po večeři? Zbláznili jste se? Pouze malé silné espresso, po kterém vám má vytrávit.

- Obejít se bez spousty zbytečných domácích elektrospotřebičů a nedivit se, když Ital lije do varné konvice mléko (pokud možno jej nezabít a s láskou mu vysvětlit jako tříletému dítěti, že varná konvice slouží pouze pro ohřev vody).
- Smířit se s faktem, že nikdy nebudu umět vařit tak dobře jako moje italská tchýně. A vaří vážně skvěle.

No ale to jsou v podstatě maličkosti. Odměnou nám je, že se spolu už 15 let prochechtáváme životem.

A určitě nejsem sama, kdo je na tom podobně. Vzpomínám si, jak jsem padla smíchy, když jedna má známá, taky Češka žijící v Itálii, psala na FB obsah smsky, kterou ji poslal manžel na cestě z práce: MAM LAT JAK LEF (= mám hlad jako vlk).

Kvůli těmto okamžikům přece stojí za to dělat kompromisy.

NEOTVÍREJ, ZA DVEŘMI JE KREVETA

S odchodem do země, kde je tak neskutečně krásná příroda, jsem tak nějak počítala s tím, že se tam setkám i se zvířátky, s kterými se doma v Česku běžně nevidáme. Mé tušení se naplnilo v okamžiku, kdy mi na terase začaly přistávat 12 cm kobyly a po domě i v domě se proháněly ještěrky a mloci. Fóbii z obřích kobylek mám dodnes, ještěrky mi nevadí, protože s těmi se známe už z domova a dělají mi milou společnost.

I když vzpomínám si, jak mě jednou manžel upozornil, že **mám nad hlavou tarantuli**. S výkřikem jsem vyskočila ze židle a zpozaruho jsem vyděšeně hledala černého chlupatého pavouka, jehož kousnutí může být osudové. V celé té komické situaci mi ovšem něco nehrálo. A to, že Ital seděl v klidu u stolu a smál se jako pominutý. Poté, co mě přesvědčil, že se můžu bez obav vrátit, mi vysvětlil, že v Toskánsku říkají ještěrce tarantola. Je to trochu jiný druh ještěrky a vypadá tak trochu jako **nevybarvený mlok**. Od té doby mi malé tarantule dělají společnost a kamarádíme se spolu.

Na co jsem ovšem nebyla připravena byly **bojující krevety**. Ne ty, s kterými tak rádi bojujeme na talíři mezi špagetami, ale ty, které vám pochodují po domě a musíte je vyhánět koštětem.

Jedno léto jsme jich tady měli plno. To jsem se jednoho rána probudila a za dveřmi kuchyně jsem zaslechla divné šramocení. Otevřu dveře a nevěřím svým očím. Byla tam tmavě červená kreveta a dobývala se dovnitř. Stále nevěřícně jsem se k ní sklonila, abych se ujistila, že jsem při smyslech a najednou **ťaf...kreveta se postavila a sekla po mně klepetem**. Zděšeně jsem ucukla a začala se rozhlížet jestli náhodou v okolí Swarzenegger nenatáčí nějaký nový akční film.

Když jsem se pak rozhlédla kolem sebe, viděla jsem jich spousty jak vylézají z odvodňovacího kanálku, který máme nedaleko domu, a mašírují přes cestu do zahrad. Lezly do všech otvorů, dokonce vedle v domě do výtahu, odkud každou chvíli vyběhla nějaká ječící Italka a sháněla někoho, kdo by jí pomohl tu bestii vyhnat. **No zkrátka sci fi.**

Za čas se ale staly otravné, nemohla jsem ani pořádně otevřít dveře ,aby mi nepozorovaně nevběhnul Arnold do kuchyně. Navíc, pokud někde zůstaly uvězněné nemohly ven, umřely tam a vydávaly neskutečný smrad.

Samozřejmě nám i ostatním sousedům přišla na mysl otázka, zda by nebylo rozumné **potvory pochytat a ugrilovat. Krevety mají přece lahodné maso**. Ale nějak se mi nechtělo grilovat někoho, kdo se mi prochází kolem domu. Tak přišel na řadu strýček Gúgl, který nám sdělil, že na krevetové hody si máme nechat zajít chuť. **Krevetkám**

se říká něžně Gambero Killer, kreveta zabiják. Z americké Luisiany byla sice původně dovezena do Itálie a Španělska právě pro své lahodné maso, ale podmínkou chovu byly naprosto čisté vody. Soudruhům se to však nějak vymklo po té, co byla jedna z chovných stanic zaplavena a osvobozené krevety se rozběhly do všech koutů Itálie. Na své cestě řekami a odvodňovacími kanály do sebe nasály mnoho nečistot a toxinů, takže připravit si večeři z těchto krevetek znamená koledovat si o dlouhodobý pobyt na infekční klinice.

Navíc je to škodná pro říční faunu, požírá a zabíjí vše, co jí přijde do cesty, takže tady u nás už je ekologové vyhubili. A ty, které přežily, utekly pryč. Přestalo se jim v Toskánsku líbit. Slyšela jsem, že **odpochodovaly do Pádské nížiny, kde na venkově v okolí měst Forli, Padova a Ravenna obšťastňují další obyvatele Itálie.**

MÉ ITALSKÉ SVATEBNÍ ZVONY

I po letech, co má velká tlustá italská svatba skončila si dodnes musím pomocí fotek uvědomovat, co jsem to vlastně provedla a co se v ten den semlelo, jelikož si z něj pamatuji pramálo.

Amore, kde bys chtěla mít svatbu, v Česku nebo v Itálii?

zeptal se mě neprozřetelně Ital, ale vzápětí své otázky litoval.

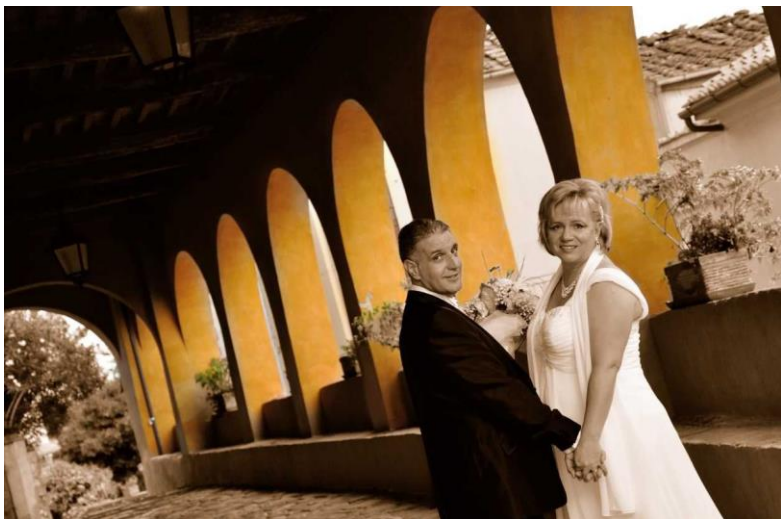
Určitě v Itálii, lásko, odpovětila jsem něžně po té, co mě požádal o ruku.

A jsi si naprosto jistá? pípнул Ital zoufale, ale to už se začal smířovat s faktem, že ho čeká náročný rok.

Jistá jsem si byla, ale rozhodně ne připravena na to, co mě čeká. Tak nějak totiž začala má svatební anabáze, která trvala 9 měsíců. To je skoro jako přivést na svět dítě. A byl to tedy opravdu porod, to vám řeknu.

Na stará kolena jsem se zbláznila. Táhl mi na 40, když jsem se zamilovala do Itala, opustila českou kotlinu, kompletně změnila život a nakonec jsem si dotyčného Itala vzala.

Zde by mohl příběh skončit, tečka a hotovo. Jenže.....

Když si berete Itala, který ač vyrostl v Toskánsku, má jižanské kořeny a počet členů jeho blízké rodiny přesahuje číslo dvě stě, tak to je na delší vyprávění. V tomto případě musíte opravdu pozvat všechny a jen tiše doufat, že alespoň polovina Italů bude líná a zůstane doma. Zázrak se ale nekonal, **přijelo jich 180.**

Abyste rozuměli, můj muž má tak trochu krev v barvě inkoustu. Jeho příjmení je De Rosa a jeho rodiště v Kampánii se jenom hemží jeho přímými i nepřímými příbuznými: **obchody De Rosa, lékárna De Rosa, autoopravna De Rosa, kamenictví De Rosa, restaurace De Rosa, pohřební služba De Rosa...** je to fascinující a úsměvné. Tak nějak se asi cítil král Miroslav, když objížděl své panství. Chybí tam jen ten zpívající švec, jelikož zpívati je dovoleno.

Dohodli jsme se, že svatba bude v našem místním kostele. Já, ač nevěrec, jsem se do něj opravdu zamilovala, protože je nádherný. **Zvenku středověký, s románskou rotundou a toskánskou zvonicí, celý obložený kamenem a uvnitř... uvnitř svítí slunce.** Ohromí vás paleta jasných a slunečných barev, jednoduchý, bez nadměrného množství svatých a obvyklého zatuchlého puchu.

Jenže, jak říká klasik, stát před branami Tróje a dobýt Tróju jsou dvě různé věci.

Jsem nevěřící, rozvedená, s dospělou dcerou. Problém se zdál být neřešitelný. Naštěstí se mi podařilo okouzlit místního kněze, který to tady má pod palcem. Nikdo ho tady nemá rád, ale z nějakého důvodu on má rád mě, a to bylo pro tuto chvíli rozhodující. Takže stalo se nemožné a don Alberto nám dal zelenou.

Začala jsem chodit na **katechismus** (!), který jsem do té doby znala jen z historických knih. Každý týden, skoro 4 měsíce. Další lahůdka pak byl povinný 3 měsíční **předmanželský kurz**. Pro mě naprostá fraška a ztráta času.

První manželství jsi nezvládla, tak na to druhé zkrátka potřebuješ kurz, pravil Ital.

Následovalo biřmování biskupem, vyřízení dokumentů na konzulátě, vypsání ohlášek na úřadě a v kostele. Samozřejmě pak byla každou neděli mše svatá a nakonec jsem musela zvládnout i zpověď. Ještě teď jdou na mě mdloby, když si na to vzpomenu.

Ale věci se pomalu dávaly do pohybu. Byla vybrána lokalita, catering, začaly zkoušky šatů, výběr prstenů, byla domluvena květinová výzdoba, fotograf, Dj, kadeřník, kosmetička. Svatební oznámení vytištěno ve dvou jazycích našlo své adresáty a magický den se začal přibližovat mílovými kroky. **Zní to všechno tak jednoduše, ale byl to běh na dlouhou trať a já mám dnes pocit, že z organizování svateb bych mohla klidně habilitovat.**

Moje maminka nad námi lomila rukama a říkala, že jsme se zbláznili dělat takovou obrovskou svatbu v našem věku. Byla by nejradši, abychom se vzali v Ostravě na úřadě, ona by doma udělala občerstvení s chlebičky, pustila duo Yamaha a bylo by to. Úžasný nápad! Vše ale bylo jinak.

Šaty jsem měla krémově bílé s vlečkou, žádný kostým, jak mi bylo taktně naznačováno. Když nevěsta, tak se vším všudy. Nemohla jsem se přece prezentovat před tolika hosty jako nechtěná teta z Moravy.

Jsem toho názoru, že v určitých životních situacích nemá hrát věk žádnou roli. A tohle byla jedna z nich.

Pro svatební veselí jsme vybrali krásné a historické prostředí **Medicejské villy**, s rozlehlou zahradou určenou pro aperitiv, a velkým sálem pro svatební hostinu.

Cateringová společnost naštěstí pochopila, že novomanželé si jídla ve svůj velký den příliš neužijí a týden před svatbou nám vystrojili **ochutnávku našeho menu jen pro nás dva**. Mohli jsme tedy v klidu vychutnat vše, co bylo objednáno pro hosty.

Už jen to byl samo o sobě zážitek. Představte si velký zdobený sál obrovské luxusní vily, kde je stůl jen pro vás. Tlumené osvětlení, svíčky, hudba a personál, který je pouze k vaší dispozici. Máte vlastního kuchaře, číšníka na jídlo a zvláště číšníka na víno. Přípitek, malý aperitiv, předkrmy, dva první chody, dva druhé chody, ovoce, dort, káva, digestiva. Připadala jsem si **jako v americkém filmu**.

Nakonec večera nás přišel pozdravit šéf cateringové společnosti doladit poslední detaily.

Několik dnů před svatbou mi kněz dal podklady k vytvoření **svatební mše**, protože je to prý na nás. Jak si jí sestavíme, takovou ji budeme mít. Samozřejmě musíme dodržet dané schéma.

Do prvního čtení jsem chtěla zařadit **Velepíseň lásky od sv. apoštola Pavla**. Je překrásná, určitě ji znáte "*Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.....*"

Mohu ji tam dát, Done Alberto? Kněz ovšem záporně kývá hlavou. Není uvedena v podkladech, takže to nejde. Nevzdávám se a jsem tvrdohlavá. **Za lásku se musí bojovat**. Církvi nedávám šanci a Velepíseň lásky dominuje naší svatební mši, za kterou jsem následně a paradoxně pochválena oběma knězi.

A najednou to bylo tady. Moje dcera a její přítel vyzdobili dům i auta, moje maminka do mě ráno na zahradě kopl tři panáky hruškovice, do domu neustále proudili lidé, květiny a dary. Přijelo auto s občerstvením, kadeřník, kosmetička, tchýně mi přivezla pugét a **má dcera mi pomohla do svatebních šatů**. Během oblékání sarkasticky poznamenává, že **pevně doufá, že toto je poslední svatba její matky, které se zúčastňuje** (poprvé jsem se totiž vdávala, když ji bylo 6 let).

Před domem čekalo bílé BMW, které řídil náš přítel Roberto a kolona nablýskaných aut mohla vyrazit.

Pokaždé, když dnes jedu ke kostelu stejnou cestou, jako v ten den, přivřu oči a prožívám znovu a znovu ten krásný okamžik. Před kostelem vidím svého budoucího muže, kolem něj tančí náš fotograf Marco, a pak už události nabírají rychlý spád. Vstupujeme ruku v ruce do kostela, malá družička nám uteče k oltáři i s prstýnkama, procházíme kostelní uličkou, lidé nás zdraví, můj muž mi neustále opakuje, jak jsem krásná, kněz je nervózní a jeho svatební kázání nemá ani hlavu ani patu. Má kamarádka Libuška čte v kostele Velepíseň lásky a emoce jí cloumají tak, že můj muž vytahuje mobil a chce volat 118.

Na slib v italštině, nestačí jenom prosté *Sí*, je třeba toho napovídat trochu víc. **Však znáte Italy, jsou ukecaní.** Prstýnky, bouřlivý potlesk a kostelní zvony. Zaspání dvěma tunami rýže vycházíme z kostela.

Musím ještě poděkovat všem 165 Fonsíkovým příbuzným a kamarádům (15 jich bylo ode mě), že se přišli podívat na **Ikarův pád**, aneb jak opět padla jedna legendární ikona, která se nikdy nehodlala ženit.

I když jsem se musela olíbat s půlkou Itálie, byl to úžasný den. A dejte na mě, udělejte si život barevný, plný lásky, emocí a zážitků, bez ohledu na to, kolik vám je let .

MŮJ (NE)PŘÍTEL AUTOMOBIL

Já a automobil máme spolu takový zvláštní vztah-nevztah. Toužíme po sobě, ale nejsme příliš kompatibilní. Řízení mě v útlém mládí nikdy neoslovilo a to se mi na stará kolena vymstilo.

Nikdy jsem netoužila kroutit volantem a vzrušeně posunovat převodovku na stupnici čísel od jedné do pěti. Jsem holka z velkoměsta, kde jsem auto nikdy nepotřebovala. Integrovaný dopravní systém zde fungoval vždy na jedničku, každých 100m byla k dispozici zastávka nějakého dopravního prostředku a čekací doby zhruba desetiminutové. K čemu tedy auto? Do přírody jsem vyjížděla na kole a ven z města vlakem, který sliboval zážitky a dobrodružství.

Oba moji rodiče byli moderní a pokrokoví a oba řídili auto od mládí. Moje maminka byla navíc výborná řidička a vozila můj zadek celé mé dětství všude autem. Možná tady byl zakopaný pes. Auto byla nuda, já chtěla jezdit vlakem.

Táta mi poprvé zaplatil autoškolu, když mi bylo sedmnáct a poté v pětadvaceti. V obou případech se peníze vždycky někam zakutálely a já do autoškoly nikdy ani nevšlula. Otec pak nade mnou zlomil hůl a odmítl nadále ze sebe dělat blbce.

Lehkomyslně jsem téma auto hodila za hlavu. Však on se vždycky někdo najde, kdo mě svezí, když to bude nevyhnutelné. Nebylo to ale vždycky tak jednoduché. Můj první manžel by se dal charakterizovat jako takový líný Fitipaldi. Jezdil bravurně, ale jen když musel. Byl líný se o auto starat a jezdit se mu nechtělo. Jednou ho dokonce vykázali z myčky, že tak špinavé auto odmítají pustit pod kartáče. A protože si rád dal pivo, tak se i on jednou pokusil naučit mě řídit, abych mohla eventuálně zaskočit v případě nouze. Poprvé jsem vyjela na starém letišti u Týna nad Vltavou. A musím říct, že na rozjezdové dráze pro letadla mi to šlo velmi dobře. Horší to už bylo na úzké příjezdové cestě, kde jsem se střetla s traktorem. Tím pro mě na dlouhou dobu moje automobilová kariéra skončila.

Udělat si autoškolu mě donutil až můj současný italský manžel. Už tenkrát mě varoval, že na toskánském venkově nemají ponětí, jak vypadá tramvaj a rozhrkaný minibus zde projíždí (a nebo taky neprojíždí) 3-4x denně. A protože láska je mocná čarodějka, nechala jsem se přesvědčit a autoškolu jsem nakonec udělala.

Pravdou ovšem je, že dodnes, nevím, jak jsem to dokázala. V autoškole mě učila strašně prima ženská, s kterou jsme si báječně pokecaly, ale řídit mě bohužel nenaučila. Myslím, že v den mé zkoušky byla nervózní víc než já.

Teorii jsem udělala bravurně, to bych si fakt připadá trapně, kdyby ne. A pak se šlo na jízdy. Můj inspektor byl různolící strejda s pivním pupíkem, který se rozsvítil jako lampión, když mě uviděl. Koukal na mě jako na svatý obrázek a pořád mi něco povídal a dělal vtipy. Když jsem mu pak začala vyprávět o Itálii, tak to už byl úplně v agónii a neschopen vykonávat svoji práci. Poslouchal mě jak Zikmund Hanzelku a vůbec nedával pozor na to, jak řídím. Občas jsem zaregistrovala smrt v očích mé učitelky, která seděla vedle, a to jsem si řekla, že asi někde bylo něco špatně, ale jinak dobrý. Projela jsem i tu nejobávanější křižovatku právě v okamžiku, kdy kostelní hodiny odbíjely právě poledne a cesty byly úplně prázdné. Dojela jsem zpátky před inspektorát, strejda si něco poznamenal do notesu, sdělil mi, že jsem zkoušku udělala a pozval mě na večeři.

A tím opět moje automobilová kariéra skončila.

Neměla jsem delší dobu k dispozici nic, co bych mohla řídit a když jsem se pak odstěhovala do Itálie, tak už jsem to zase neuměla. Navíc, když jsem viděla způsob italského řízení, tak jsem se ráda a dobrovolně svěřila do rukou profesionálů a mého oblíbeného jízdního kola. Bydlím na malém městě v Toskánsku, ale toto poklidné městečko se každý den v 18,00 mění v milánskou metropoli. Neznají tady blinkry ani přednost v jízdě, semaforey vnímají jako okrasnou výzdobu silnic, jako roztomilá světýlka, která mají svými barvičkami rozveselit den. Jenom pomyšlení, že mám do této nekontrolované džungle vyjet autem, mi zvyšuje srdeční tep na 220 za minutu.

Přesto všechno mě k tomu autu něco stále táhne. Nadcházející zatmění slunce má pravděpodobně nějaký divný vliv na moje racionální myšlení. Asi si objednáám kondiční jízdy. Držte mi palce.

ITALOVÉ NEMAJÍ NOHY

Vladimír Neff v prvním díle své trilogie *Královny nemají nohy* popisuje situaci, kdy dvorská etiketa zakazuje mluvit o královských nohách, protože královny nechodí, ale přemísťují se z místa na místo. Někdy mám pocit, že Italové Neffův román četli velmi pozorně a mám silné podezření, že i oni postrádají dolní končetiny. A pokud je mají, rozhodně je neumí využívat.

Ital zásadně nechodí, ale přemísťuje se. A to automobilem. Každá rodina vlastní 2-3 kusy tohoto dopravního prostředku, takže není divu, že Itálie je ucpaná k prasknutí. Tam, kde v Česku potkáte maximálně babičku s roštím či kouzelnou slánkou, tam v Itálii profrčí hned čtyři auta za minutu.

Do místního baru, na poštu u domu, do kostela i do blízkého obchodu pro chleba se jede autem. Chodit pěšky? No zbláznili jste se !?

Můj muž je také prototypem takového Itala. Je schopen několik desítek minut kroužit kolem místa, kde chce zaparkovat, jen aby byl co nejbližší cíli a nemusel udělat ani ty dva pomyslné kroky. Je mu jedno, že asi deset metrů od něj je několik volných parkovacích míst. Tak daleko on přece stát nebude. V těchto okamžicích se pevně držím sedadla, abych mu nevydrápala oči. Dokonce není líný si telefonicky předem u místní policie zajistit volný průjezd centrem města, kterým hodlá profrčet. Takže běžně projíždíme centrem Luccy, Pisy či Florencie, kam je běžnému smrtelníkovi vjezd zakázán pod pokutou ve výši měsíčního výdělku.

Když za mnou před lety poprvé přijel, protáhla jsem ho Prahou a ukázala mu ty nejvýznamnější památky. Samozřejmě jsme chodili pěšky. Až po čase se mi přiznal, že si z toho nic nepamatuje, protože se musel pekelně soustředit na to chození a doufá, že už nikdy nic podobně frustrujícího nezažije.

Ale musím se pochválit. Díky mému blahodárnému vlivu na jeho psychiku, přišel postupně i on na to, že se dostává do věku kardiaků a že pouze pohyb na kancelářské židli není úplně to pravé ořechové pro jeho zdraví, a začali jsme spolu opět chodit :-). Tedy, nesmí být ani zima ani horko ani tma a nesmí pršet. Pokud jsou tyto podmínky splněny, tak se jde někam pěšky.

Evviva ! Trvalo mi to téměř deset let, ale dokázala jsem to. Je fakt, že takový Meresjev se naučil chodit bez nohou mnohem dřív než můj muž s nohama, ale na Itala nesmíte spěchat.

V Itálii má zkrátka všechno svůj čas.

Právě jste dočetli můj E-Book a já věřím, že vás pobavil a zpříjemnil chvíle odpočinku. Jednotlivé fejetony vznikaly postupně během několika let tak, jak jsem vše prožívala.

Pokud vás moje příběhy baví a rádi byste dál věděli, co se děje u nás v Toskánsku, kde s Italem žijeme, mohu vám doporučit sledovat mé stránky a sociální síť cestovní agentury Prima Toskánsko, kterou úspěšně provozuji již mnoho let.

A budete-li chtít navštívit Toskánsko, obraťte se s důvěrou na mě, ráda se vám budu věnovat a doporučím jedinečná místa i zážitky.

Zuzana De Rosa
agentura PRIMA TOSKÁNSKO

✉@prima@toskansko.eu

☎☎+39 3409111557

🌐 www.toskansko.eu

© *Zuzana De Rosa*

